

Gaur Gopal Das

SECRETELE UNEI VIETI UIMITOARE

Descoperă bucuria de a trăi

Traducere de **Diana Băroiu**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

Prefată

Pe data de 9 mai 2017, am primit un telefon de la doamna Vaishali Mathur, redactorul executiv și șeful departamentului de drepturi de autor și publicare în limbi străine al editurii Penguin Random House India. Văzuse câteva dintre videoclipurile mele online și dorea să exploreze posibilitatea mea de a scrie o carte despre ele. Mi s-a părut interesant! Am crezut întotdeauna în încercarea de a face o diferență în viața oamenilor, ajutându-i să-și redefinească gândirea. Încercam de peste două decenii să fac asta, prin discursurile și prelegerile mele, iar acum era o oportunitate de aur de a-mi duce scopul la nivelul următor.

Desigur, am vrut să spun da imediat, dar în mine era ceva care mă ținea pe loc. I-am dat un răspuns tipic: „Să vedem. Vă voi contacta în curând”, ceea ce, în retrospectivă, trebuie să fi fost frustrant pentru ea. Reținerea mea venea din faptul că nu sunt scriitor. În afară de câteva articole și poezii pe care le-am scris cu ani în urmă, stiloul a fost folosit pentru semnarea documentelor manageriale, iar tastatura pentru jurnalul și înregistrările mele.

Câteva zile mai târziu, după ce emoția s-a domolit și am început să mă gândesc serios la ofertă, am primit un apel de la un vechi prieten din Londra, Sruti Dharma Das. El fusese protectorul meu cu mult înainte ca prezența mea în mediul online să crească.

Din senin, mă suna acum pentru a-mi aminti că trebuie să scriu o carte. „Acesta este următorul pas pentru tine”, spuse el. „Un lector ar trebui să aibă o carte care să-i completeze discursurile, pentru că aceasta va aduce cu adevărat beneficii ascultătorilor săi. Apoi, ei te pot invita acasă la ei să discuțați! Oricum, scrisul nu ar trebui să fie prea dificil pentru cineva care susține discursuri în mod regulat.” M-am simțit măgulit de cuvintele lui amabile.

Lipsa de experiență în scris nu era singura mea problemă. Călătoresc mult în întreaga lume ca să țin discursuri. Știam că scrierea unei cărți va necesita timp și că va trebui să rămân într-un singur loc pentru a mă gândi profund la ceea ce doream să ofer lumii. Totuși, acest lucru ar fi însemnat anularea multor angajamente de a ține discursuri, decepționând multe persoane. Atunci am intrat pe internet și am găsit un citat de Sir Richard Branson: „Dacă cineva îți oferă o oportunitate uimitoare și nu ești sigur că poți face acel lucru, spune DA. Vei învăța mai târziu cum să faci”. A fost un semn. Nu mai puteam amâna răspunsul. Am sunat-o pe doamna Mathur pentru a-i accepta oferta: urma să încerc să devin autor.

După cum vei afla din această carte, mă pot trezi într-un oraș, apoi să dorm în altul. Călătoria pentru a-mi împărtăși scopul a devenit parte din mine. Pe măsură ce se apropia toamna, și musonii începeau să se domolească, gândul săcâitor de a scrie cartea devenea tot mai puternic. În decembrie mi-am luat o lună liberă pentru a medita și pentru a cerceta mai profund lecțiile pe care le-am învățat de-a lungul vieții.

În acest sens, multe povești și principii pe care le-am învățat de-a lungul anilor au fost puse pe hârtie. Dar cum să le conectez? m-am întrebat. Am decis să îmbin interacțiunile cu foarte multe persoane diferite într-o singură poveste cu două personaje, Harry și Lalita Iyer. Călătoria lor modernă reprezintă călătoriile multor oameni, adunate într-una singură. Viața este o călătorie. Cu toate acestea, dacă putem învăța din greșelile și cele mai bune practici ale altora, putem face ca propria noastră călătorie să fie una veritabilă și veselă. În perioada în care scriam, mi-am dat seama că acest lucru este mult mai greu decât să vorbesc, dar am realizat totodată că, dacă pot contribui cu o oarecare semnificație la viața altuia, sunt dispus să-mi asum această provocare. Singura mea rugăciune este ca această carte să fie binecuvântată de Dumnezeu pentru a aduce o schimbare pozitivă în viața cititorilor.

Gaur Gopal Das

Introducere

Ai experimentat vreodată musonul indian? Aduce cu el una dintre cele mai de temut, mai răsunătoare ploie torențiale din ceruri. Dacă ești prins de această ploaie torențială, este aproape imposibil să nu te uzi. Similar, e dificil să nu fii prins în provocări și în situații negative ale lumii. Dacă ne simțim împăcați, fericiți și mulțumiți, nu înseamnă că evităm provocările din viața noastră, ci înseamnă că învățăm cum să navigăm prin aceste provocări pentru a ajunge la genul de viață pe care ni-l dorim.

Aldous Huxley spunea: „Experiența nu este ceea ce i se întâmplă unui om, ci cum reacționează el la ceea ce i se întâmplă”. Felul în care răspundem face diferența. Liberul arbitru este singura avere pe care o deținem, și este cea mai valoroasă și ne poate transforma complet viața. Suntem autorii propriilor noastre povești de viață. Provocările și dificultățile se pot prăbuși peste noi, așa cum ploile musonice ne pot uda. Nu le căutăm și nici nu le solicităm. Pur și simplu, apar în drumul nostru. Noi alegem cum să le răspundem.

Fericirea nu vine automat. De la o vârstă fragedă primim o educație metodică într-o varietate de arii și de domenii, însă, de obicei, fericirea nu este una dintre acestea. Să trăiești o viață fericită, cu integritate și echilibru este unul dintre secretele uimitoare ale vieții care se dezvăluie în această carte. Sunt principii simple care pot fi folosite de oricine pentru a experimenta un sentiment de satisfacție.

Te simți vreodată iritat sau frustrat? Simți vreodată că viața nu se desfășoară așa cum îți dorești? Simți vreodată că există o componentă-cheie a vieții tale care are nevoie de atenție? Dacă răspunsul la oricare, sau la toate aceste întrebări este da, este un semn că viața ta este probabil lipsită de echilibru. Secretul vieții este găsirea echilibrului: nici prea mult, nici prea puțin. La fel cum o mașină se echilibrează pe patru roți, trebuie să echilibrăm cele patru domenii cruciale ale vieții noastre: viața personală, relațiile noastre, viața profesională și contribuția noastră la aspectele sociale.

Echilibrul exterior este legat de alinierea roților. Este vorba despre ajustarea priorităților noastre în funcție de necesitatea de moment și despre a ne concentra asupra acelei roți din afara aliniamentului. În unele perioade, aspectul profesional poate avea nevoie de mai multă atenție decât viața personală. Ți-ai dorit vreodată să petreci timp cu cineva care trebuie să respecte un termen de predare a unui proiect la serviciu? Este imposibil. Sunt prea ocupați să-și îndeplinească obiectivul. În alte momente, viața noastră personală poate avea prioritate asupra tuturor celorlalte lucruri. Ai cerut vreodată unui cuplu care își organizează nunta să petreacă mai mult timp la serviciu? Este nerezonabil să procedezi astfel, deoarece își planifică una dintre cele mai importante zile din viața lor. Dragi prieteni, trebuie să fim dispuși să ne adaptăm prioritățile pentru a reuși să aliniem aceste roți.

Totuși, un aspect mai profund al echilibrului din noi este legat de atitudinea și de valorile noastre, pe care le-am explorat în diferitele secțiuni ale acestei lucrări. Acea atitudine este ca aerul din anvelopele mașinii. Dacă anvelopele mașinii nu sunt

umflate la presiunea corectă, poate apărea o fisură, împiedicându-ne să ajungem la destinație. Acesta este motivul pentru care trebuie să navigăm în multiplele aspecte ale echilibrului interior. Dacă principiile echilibrului exterior constau în ajustare și aliniere, atunci cele interioare sunt atitudinea și valorile.

Pe măsură ce ne echilibrăm în exterior și în interior, este fundamental pentru reușita noastră să nu luăm niciodată mâinile de pe „volan” – spiritualitatea noastră. Dacă toate roțile sunt alinate corespunzător, dacă presiunea aerului din anvelope este optimă, dar nu avem volanul în propriile mâini, nu vom reuși să ajungem unde ne dorim. Buddha spunea: „Așa cum o lumânare nu poate arde fără foc, nu putem trăi fără o viață spirituală”. Spiritualitatea, practică în orice formă autentică, aduce un scop vieții noastre și ne oferă o destinație către care merită să ne îndreptăm. Uneori ne putem simți goi sau pierduți, sau poate avem o criză existențială, când credem că nu știm încotro ne duce viața. În acele momente trebuie să ținem strâns volanul spiritualității și să apăsăm pedala de accelerație. Volanul are patru piese: practica noastră spirituală (sadhana), asocierea pe care o păstrăm (sanga), personajul nostru (sadachar) și serviciul nostru pentru Dumnezeu și pentru alții (seva). Atunci când toate aceste aspecte ale volanului sunt respectate, ele ne oferă capacitatea de a conduce mașina vieții noastre spre destinația sa.

Hai să ajungem acolo, împreună!

UNU

Despre cheile uitate

Când vei deveni un om de succes, să nu uiți de cheile spre fericire.

„Fericirea nu ține de avuții și nici de aur. Fericirea își are locul în suflet”.

– Democrit

Poate că am făcut o greșală anunțând public că preparatele culinare favorite vin din sudul Indiei, pentru că tot anul am avut sambar la mic-dejun, la prânz și la cină. De fapt, preparatele sambar m-au urmărit peste tot. Pentru aceia dintre voi care nu știu, sambarul este o mâncare înăbușită din legume, pe bază de linte, care însoțește faimoasele feluri cu orez, precum dosa sau idli. Din Marea Britanie până în Australia, toți cei care m-au invitat la ei acasă m-au servit cu varianta lor personală a acestei mult-iubite supe de linte. Mâncând atât de des, era firesc să devin cunoscător al preparatului. Știam unde pot găsi cel mai bun sambar din orice oraș, chiar dacă aș fi fost lăsat să mă descurc singur. De aici începe povestea noastră.

Deși am crescut în Pune, sufletul meu a rămas tot la un ashram simplu, paradoxal, situat în mijlocul

centrului comercial din Mumbai. Acolo am dus o viață de călugăr timp de douăzeci de ani și am studiat nu doar scrierile înțelepților antici orientali pentru propria înnobilitate, ci și cum să împărtășesc oamenilor modalitatea lor de aplicare. Persoanele care participă la cursurile mele mă invită foarte des acasă la ele, pentru a cina, dar, spre dezamăgirea lor, de obicei refuz invitația. Fiind călugăr, trebuie să fiu atent la excese; este esențial să păstrez obiceiurile. Dar, după luni de zile de rugăminți, am acceptat cu ezitare o invitație la domnul și doamna Iyer, o decizie care mi-a aprofundat capacitatea de înțelegere a fericirii pe termen lung.

Mumbai este un oraș cunoscut pentru umiditatea de la jumătatea lunii mai. Este acel gen de umiditate care face ca bluza să ți se lipească de spate. Dar este resimțită doar la nivelul mării, nu în apartamentul întunecos al lui Hariprasad și Lalita Iyer, situat într-un zgârie-nori din elegantul Worli. Această zonă din Mumbai este similară cu Fifth Avenue din New York, sau cu Park Lane din Londra. Într-adevăr, dacă ar exista o versiune a jocului de societate Monopoly pentru Mumbai, ai plăti o sumă consistentă în cazul în care ai ateriza pe distinsele turnuri din Worli, Palais Royale sau Omkar 1973. Și iată-mă ajuns acolo, un călugăr lipsit de avere, bucurându-mă de briza răcoroasă de la Marea Arabiei, în locuința de la etajul 21 a amabilelor mele gazde. O mențiune: în această povestire am schimbat numele. Această ajustare nu este doar pentru a proteja cuplul ale cărui secrete vi le voi împărtăși, ci și pentru a evita să supăr pe cineva care m-a servit cu sambar și nu trăia la standardul familiei Iyer.

În timpul mesei de prânz, mă simțeam confuz. Nu mai mâncasem niciodată sambar cu o singură lingură, darămite cu trei. M-au așezat în capul mesei somptuoase din lemn de gorun, de unde se vedea marea. Un aranjament de masă central fragil, sclipitor de pe masă lumina încăperea, strălucind sub soarele amiezii. Masa era pregătită doar pentru mine: un platou auriu greu, în formă de frunză, un șervet din satin împăturit ca o lebădă deasupra și tacâmuri de diferite forme și mărimi în jurul platoului - cele 3 linguri în fața mea, 2 cuțite în dreapta și patru furculițe în stânga. Patru furculițe! Nu știam sigur dacă erau patru în tot ashram-ul nostru, pentru că aproape toată lumea își folosește doar cinci degete. M-am uitat la domnul Iyer destul de stânjenit și l-am rugat ca, împreună cu soția lui, să mi se alătore la cină, nu doar pentru a mă îndruma referitor la mulțimea de tacâmuri, ci și pentru companie. Nu e plăcut să mănânci singur. Domnul Iyer a vrut să îmi servească cina personal, și, la stăruințele mele, a acceptat. Soția sa însă mi-a respins oferta, insistând să ne servească ea însăși preparatele dosa și alte specialități create de armata de bucătari din bucătăria lor înfloritoare.

Și astfel, cu un cuțit pentru desert într-o mână și cu o furculiță pentru salată în cealaltă, am încercat să tai dosa. Era clar că mă aflam într-o situație neobișnuită. Hariprasad mi-a zâmbit cu căldură, și-a suflecat mânecele și a început să mănânce cu mâna, dându-mi de înțeles că era în regulă dacă procedam și eu așa. Dintotdeauna am crezut că mâncarea are gust mai bun când mănânci cu mâna. Deși era înstărit, Hariprasad nu era arogant.

— Cum de ești așa de modest, când ai atâta faimă? l-am întrebat.

– Nu mă consider modest, dar orice modestie pe care crezi că aş avea-o se datorează părinţilor mei simpli din Sudul Indiei, care m-au crescut cu foarte multă dragoste, spuse el.

Deşi erau tot felul de tacâmuri pe masă în acea zi, Hariprasad nu se născuse mâncând cu lingura de argint.

– Am crescut într-un sat mic de lângă Chennai..., începu el să povestească, în timp ce îşi înmuia dosa în sambar. Soţia sa, Lalita, veni cu altă rundă de dosa şi se opri puţin, ascultându-şi cu interes soţul. Tatăl meu a lucrat într-o fabrică de confecţii, continuă Hariprasad. Din salariul lui a susţinut familia noastră, iar fabrica ne-a dat veşminte din bumbac gratuite, care au trecut de la fraţii şi surorile noastre la noi. Eu sunt cel mai mic, aşa că majoritatea hainelor mele au avut pe etichetă numele fraţilor mei. Tatăl meu a lucrat din greu pentru noi.

– Dar uite ce haine ai acum! Îţi poţi permite să le cumperi doar pentru că eşti cel mai deştept dintre toţi fraţii tăi, interveni Lalita în timp ce îl servea cu altă porţie de dosa fierbinte. Şi-au zâmbit reciproc cu multă dragoste. Am observat că el arăta într-adevăr ca un politician elegant în ţinuta sa Gucci.

– Iar mama ta? am întrebat.

– Mama a stat cu noi acasă. Ea ne lua de la şcoală, ne pregătea masa şi a fost consilierul nostru în momentele dificile. Părul ei era întotdeauna strâns bine într-un coc, dar braţele ei au fost mereu deschise pentru o îmbrăţişare. Pentru ea, educaţia noastră a fost prioritatea maximă, pentru că şi-a dorit să ducem o viaţă mai bună.

– Ei bine, se pare că duci o viaţă bună acum, am spus.

Hariprasad nu făcu nicio remarcă la comentariul meu și continuă:

– Îmi amintesc ce emoții am avut amândoi când am intrat la IIT Bombay și apoi ce rezultate bune am avut acolo. A meritat tot efortul deși, datorită programei de Masterat de la Harvard, am fost admis imediat, asigurându-mi o medalie de aur la IIT.

La vederea unei mango kulfi, o înghețată indiană, adusă de la bucătărie de către Lalita pe o tavă din argint, conversația noastră se întrerupse pe moment.

– Vorbești despre Harvard? întrebă Lalita, în timp ce îmi servea două cești de kulfi, în ciuda insistențelor mele. Acolo ne-am întâlnit prima dată, mi-a spus ea. Mi-am terminat studiile de Medicină acolo, când ne-am întâlnit la Harvard India Student Group, și a fost dragoste la prima vedere. Dar atunci nu am întâlnit Hariprasadul sud-indian, l-am cunoscut pe „Harry”, așa cum îl numeau prietenii săi americani.

– Ei bine, îl voi numi Harry de acum încolo! am râs.

În timp ce prânzul se apropia de sfârșit, Harry a vorbit despre jobul pe care îl avea, ca director al unei firme multinaționale de consultanță. Succesul lui Harry la Harvard i-a dat un impuls – acum, la treizeci și cinci de ani, era deja unul dintre cei mai tineri directori din istoria companiei și era responsabil de operațiunile desfășurate de companie în Asia.

– Amândoi încercăm să ajutăm cât mai multe persoane înainte de a ne gândi la copii. Vrem să încurajăm oamenii să aibă succes, spuse Harry, ținându-și soția de mână.

Am fost plăcut surprins să văd cât de cult și de politicoș era acest cuplu. Sambarul de clasă mondială al Lalitei simboliza totodată căldura și dragostea dintre ei.

– Mulțumesc pentru acest prânz minunat! le-am spus, semnalând că trebuie să plec. Mi-ar plăcea să stau mai mult, dar avem ședință la ashram într-o oră. Poți să-mi chemi un taxi? l-am rugat.

– Un taxi! exclamă Harry de parcă îl jignisem. Te rog, permite-mi să te conduc eu. Ashram-ul este la doar treizeci de minute distanță.

Mi-am amintit că Harry avea un Mercedes. Ce călătorie rapidă spre casă ar fi într-o astfel de mașină! Am mulțumit Lalitei pentru delicioasa masă. Mi-a mulțumit și ea cu un zâmbet, dar am observat că se ținea de stomac, de parcă nu se simțea bine.

Nu am dat importanță acestui lucru, și nici Harry nu a avut o reacție. Ne-am grăbit către lift, care ne-a transportat din nori în garajul subteran în doar câteva clipe.

Harry se năpusti panicat în timp ce ușile liftului se deschiseră. Era aceeași expresie pe care o are cineva atunci când nu își găsește telefonul în buzunar.

– Mi-am uitat cheile, spuse el, în timp ce apăsa agitat butonul pentru a chema liftul ce avea să-l ducă înapoi la etajul douăzeci și opt. Mă întorc imediat. M-a lăsat în ceea ce părea un garaj părăsit.

În timp ce mergeam prin parcare, becurile cu senzori se aprindeau dezvăluind paradisul unui tânăr – un festival al celor mai scumpe mașini imaginabile. M-am plimbat prin garaj, amintindu-mi cât de fascinat eram de mașini în copilărie. Am chicotit în timp ce

mi-am văzut reflexia în geamul unui Ferrari care avea aceeași nuanță de portocaliu ca hainele mele. Dar nu am putut vedea Mercedes-ul lui Harry în parcare. Ușile liftului se deschiseră și în curând Harry apăru cu răsufierea întretăiată, zornăind cheile.

– Unde este Mercedes-ul tău? am întrebat curios.

– A trebuit să-l vând, din păcate. Șasiul era prea jos pentru străzile din Mumbai. Am cumpărat un Lexus, în schimb. Am auzit că este marca unui adevărat gentleman.

– Presupun că e o adevărată dilemă, dacă să vinzi sau nu Mercedes-ul și să cumperi un Lexus!

Amândoi am râs ca niște vechi prieteni. În timp ce ne grăbeam spre Lexus-ul lui strălucitor, am mărturisit că eram profund impresionat pentru că un cuplu cu statutul, cu averea și cu influența lor se reconectau din nou cu rădăcinile lor spirituale.

– Pot să îți spun o poveste pe care cred că o vei aprecia?

Harry a dat din cap, în timp ce ne-am așezat amândoi pentru scurta noastră călătorie prin oraș. A aprins lumina pentru pasageri și m-a privit cu atenție în timp ce am început să vorbesc.

– Mersul în vacanță cu prietenii este una dintre cele mai frumoase experiențe pe care le poți avea. Înainte de a deveni călugăr, am plecat împreună cu trei prieteni apropiați de la Universitatea din Pune într-o excursie la New Delhi. Am făcut rezervare la un hotel, dar nu ne-am dat seama că am primit o cameră care se afla la etajul optsprezece al unei clădiri înalte, am spus, privindu-l pe Harry cum băga mașina în marșarier. După ce ne-am lăsat bagajele, am decis

să explorăm orașul cu autoricșa. Am pornit de la Fortul Roșu, am luat prânzul la Chandni Chowk, am meditat la Templul Lotus și apoi ne-am odihnit pe pajiștile din jurul Porții Indiei. Fusesse o zi bună. Obosiți și cam înfomețați, am decis să ne întoarcem la hotel și să comandăm masa în cameră. Am ajuns chiar după apusul soarelui, când am aflat că liftul s-a stricat.

Harry a scos un strigăt de exclamare.

– Și ce ați făcut?

– Eram tineri, așa că am decis să urcăm pe scări până la camera noastră.

– Asta e o nebunie. Mi-aș anula abonamentul la sală dacă ar trebui să merg pe jos până la apartamentul meu. Probabil că ar trebui să o car pe Lalita în spate! a glumit el.

– Eram epuizați când am ajuns, dar, așa cum spune zicala, timpul zboară când te distrezi. A vorbi și a râde cu prietenii face ca totul să fie mai ușor.

– Sunt de acord cu asta, spuse el dând din cap. Despre ce ați vorbit?

– Ei bine, am spus glume și povești, ne-am făcut să râdem unii pe alții, ne-am luat peste picior. Ne mutam de la un etaj la altul fără să ne plângem. La etajul cincisprezece, ne-am dat seama că unul dintre prietenii noștri, puțin dolofan, nu spunea prea multe.

– Ești bine? l-am întrebat.

– Sunt bine, spuse el râspicat. Cu toții avem un prieten care este îngrozitor la spus povești amuzante. El era tipul ăsta.

– Ba, prietenii mei sunt amuzanți cu toții! exclamă Harry.

— În cazul ăsta, înseamnă că tu ești nefericitul! l-am tachinat. Deci, după câteva minute de muncă de convingere, l-am convins pe acest prieten al nostru să ne spună o poveste. El s-a bălbăit la început, dar apoi i-a scăpat: „Povestea mea amuzantă este că am uitat cheile de la cameră în ricșă.” Ne-a căzut fața. Tocmai aflasem despre principiul ahimsa, sau nonviolență, la Templul Lotus, dar, în această situație, ahimsa era imposibil de practicat! Folosindu-ne de toată puterea de autocontrol, am început călătoria tăcută înapoi spre recepție, rugându-ne ca hotelul să aibă niște chei de rezervă.

Harry izbucni în râs.

— Îmi pot imagina fața ta când ai aflat că nu are cheia.

Am dat din cap.

— Cu toate acestea, doar după câțiva ani am înțeles lecția din spatele acestei povești. M-am gândit la asta azi, când ai uitat cheile mașinii. Harry, ai făcut progrese incredibile în viață. Oamenii doar visează la genul de succes pe care l-ai obținut. De la studiile efectuate la instituții prestigioase din întreaga lume, până la un partener iubitor, la a trăi la ultimul etaj al unui zgârie-nori, având un salariu de șapte cifre și o reputație profesională cu mult peste vârsta ta, ai parcurs un drum lung. Cu toate acestea, mă bucur atât de mult că nu ai uitat cheile fericirii tale, în timp ce ai urcat pe scara succesului. Ca societate, este prea ușor să ne concentrăm asupra realizărilor noastre din exterior și uităm să evaluăm dacă suntem mulțumiți de starea vieții noastre. Mă simt ușurat că nu ai neglijat acel aspect din viața ta.

– Cred că da... remarcă Harry neliniștit. Nu mai zâmbea. Am simțit schimbarea din vocea lui. O tăcere incomodă a căzut asupra noastră când am ieșit din parcare subterană. Imediat, persoanele prezente au început să observe mașina și să o analizeze.

Era ceva ce voia să spună, dar nu am știut ce.